

man nu vil være enig om, at der ved disse to Endringer er skaffet al fornøden Klarhed til Besj, saaledes at baade Arbejdsgiver og Arbejder med Sikkerhed kunne vide, om og i hvilket Omfang de ere undergivne denne Lov. Endringsforslagets Bestemmelse under Nr. 2 til § 3 foreslaas dernæst flyttet ned som Paragraffens sidste Punkt, hvorved det ligesom kommer til at slutte Ræden, idet al den Mastindrif, som ikke allerede hører ind under Loven — det, der nu omfattes af Tallene 2—9, altsaa i Fremtiden Tallene 1—10. — bliver optaget under dette sidste Punkt; denne Endring maa imidlertid i Virkeligheden opfattes som kun redaktionel; det samme gælder Endringsforslagene under Nr. 3 og 4, som jeg derfor ikke skal omtale videre.

Jeg kommer dernæst til det andet Punkt, som var Genstand for Omtale ved Lovens anden Behandling, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Opførelse og Indretning af enetages Huse med Kette burde være uden for Loven, naar de opføres i Landkommunerne, medens Arbejdet paa saadanne Bygninger skulde være under Loven i Kjøbenhavn og Købstæder. Det har nu fra første Øjeblik af været Udvalgets Mening, at disse Byggearbejder ikke skulde være under Loven. Der var efter vort Skøn ingen Anledning til at medtage disse lave Bygninger, netop fordi vi kun have ønsket den særlige Fare ind under Loven, og vi have i den Henseende haft gode Forbilleder andetsteds. Hvorledes Forholdet vilde være blevet efter den i 1891 her i Folketinget og tidligere i Landstinget behandlede Lov om Ulykkestilfælde for Arbejdere, skal jeg ikke ganske nøje kunne angive, idet det i dette Lovforslag var foreslaaet, at Indenrigsministeriet skulde forfatte en Fortegnelse over de under den paagældende Ulykkesforsikring indbefattede Virksomheder. Det var altsaa overladt til Administrationen nærmere at fastsætte det. Det var i Lovforslaget kun udtalt, at Arbejdere hos Haandværkere, „med hvis Virksomhed der var forbundet særlig Fare“, saasom Hus- og Skibsbygningsarbejde og deslige Sag skulde være indbefattede under Loven; men i øvrigt skulde det nærmere angives af Ministeriet, hvilke særlige Virksomheder der skulde henføres under denne mere summariske Angivelse. En Anthyndning derom i Retning af, at de smaa Byggeforetager ikke tænkes indbefattede under Loven, kan man dog maasse finde i Kommissionens Udtalelse i Betænkningen om, at „det at arbejde i Højden paa Stilladser medfører en Fare ud over det almindelige“. Man kan imidlertid, som sagt, ikke vide noget

sikkert om, hvorledes det vilde være blevet efter den den Gang foreslaaede danske Lov; kun foreligger der denne Udtalelse fra Kommissionen, som berettiger til at tro, at ogsaa Kommissionen har været af den Mening, at det at arbejde paa en lav Bygning og uden Stilladser ikke medfører saadan Fare, som man mente, burde indbefattes under Loven. Dette har derimod været stærkere udtalt andetsteds. Den svenske Arbejderkommission udtaler saaledes, at der i Forsikringspligten med Hensyn til Bygningsarbejde „maa gøres en Begrænsning for ikke derunder at indbefatte alt for smaa og tilfældige Foretager, som, om de ogsaa en Gang imellem kunne medføre en Fare ud over det almindelige, alligevel som Regel ere temmelig usærlige, og der kan heller ikke for saadanne Arbejders Vedkommende føres tilstrækkelig Kontrol med, at vedkommende Arbejdsgiver opfylder, hvad der udfordres til Forsikringens Fyldestgørelse.“ Kommissionen har derfor foreslaaet, at Forsikringspligten kun skal omfatte større Husbygning, og at til større Husbygning i Almindelighed ikke Bygninger for Landbrugets Behov bør henregnes. Den sidste Lovgivning paa dette Omraade, nemlig den finske, er gaaet endnu videre. Den bestemmer i § 2: „Kirke- og Fabrikbygningsarbejde samt Bygning af Huse i flere end een Etage i Stad eller Købstad samt dermed ligesillet Arbejde paa Landet, naar dette udføres for Statens eller Kommunens Regning“, er indbefattet i Loven. Det vil altsaa sige, at efter denne Lov ere alle Bygninger paa Landet, som opføres for privates Regning, uden for Loven undtagen Fabrikbygninger. Naar vi nu imidlertid havde foreslaaet kun at undtage disse Smaa-bygningsarbejder paa Landet, er det slet i Erkendelse af, at en Undtagelse for Købstædernes Vedkommende vil være, om jeg saa maa sige, værdiløs for Arbejdsgiverne, medens den kunde have nogen Betydning for den mindre Haandværker paa Landet. Arbejdsgiverne i Kjøbenhavn og Købstæderne, der som Regel opføre baade 2 og 3-Etages Huse, ville ikke have nogen Fordel af Fritagelse for Ansvar for Arbejderne paa 1-Etages Huse, idet de under alle Omstændigheder ville komme til at forsikre Arbejderne. Da man imidlertid meget imod Udvalgets Forventning har villet gøre dette lille Spørgsmaal til et Spørgsmaal om Forholdet mellem By og Land, et Forhold, der i og for sig kan være vanskeligt nok at klare i vore Tider, har Udvalget ønsket, at der i alt Fald i dette Forhold ikke skulde komme nogen Modsatning til Stede, saa meget mindre, som et æret Medlem fra For-